

Марта Хол Кели

ЛЮЛЯКОВИТЕ МОМИЧЕТА

София, 2018

Преводът е направен по изданието:

Martha Hall Kelly

LILAC GIRLS

Ballantine Books

New York

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

Copyright © 2016 by Martha Hall Kelly

© Галина Величкова, превод, 2018

© Фиделия Косева, корица, 2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0317-2

МАРТА ХОЛ КЕЛИ

ЛЮЛЯКОВИТЕ МОМИЧЕТА

Превод от английски

Галина Величкова





СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

„Творци на съвпадения“, Йов Блум

„Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер

„Животът, който загърбваме“, Алън Ескенс

„Еуфория“, Лили Кинг

„Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо

„Лято по френски“, София Наш

„Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс

„Брачният пакт“, Мишел Ричмънд

„Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал

„Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт

„Парижката квартира“, Гийом Мюсо

„Люляковите момичета“, Марта Кели

*На моя съпруг Майкъл за това,
че и до ден днешен, щом го погледна,
нещо в мен щраква
като капаче на пудриера*

Част първа



Керълайн

СЕПТЕМВРИ 1939 година

Ако знаех, че ми предстои да срещна мъжа, който щеше да разтроши сърцето ми като костен порцелан върху теракота, сигурно щях да се завия през глава и изобщо нямаше да ставам. Но аз не просто станах, а измъкнах от леглото му и нашия цветар, господин Ситуел, за да аранжира букетчето за ревера на официалния гост. Първата ми галавечеря в Консулството беше крайно неподходящ момент да се придържахме към церемониалностите.

Включих се във водовъртежа на великото неспокойно движение по Пето Авеню. Мъже със сиви филцови шапки се бутаха край мен, от чантите им се подаваха сутрешните вестници с последните за това десетилетие добри новини. В този ден от изток не се задаваше буря, нямаше и поличби за предстоящите събития. Единственият злокобен знак от посоката на Европа беше миризмата на застояла вода, която се носеше откъм Ист Ривър.

Докато приближавах нашата сграда на ъгъла на Пето Авеню и Четирийсет и девета улица, усетих, че Роже гледа от прозореца горе. Уволнявал е за далеч по-незначителни провинения от двайсетминутно закъснение, но сега, единственото време на годината, когато елитът на Ню Йорк отваряше портфейлите и се преструваше, че го е грижа за Франция, нямаше време за проскубани букетчета.

Завих покрай ъгъла, където утринното слънце оживяваше в позлатените букви, издялани в ъгловия камък: „LA MAISON FRANÇAISE“. Френската сграда, в която се помещаваше Консул-

ството на Франция, стоеше точно до *British Empire Building*¹, част от Рокфелер Сентър, новия комплекс на Рокфелер-младши, изграден от гранит и варовик, на Пето Авеню. По това време, консулствата на много чужди държави се бяха разположили там и се беше получил истински миш-маш от световна дипломация.

– Моля, застанете колкото може по-навътре и се обърнете с лице към изхода – каза Къди, пиколото, който обслужваше асансьора.

Господин Рокфелер подбираше внимателно персонала за асансьорите, като особено държеше на безупречна външност и маниери. Колкото до външния вид, Къди хващаше окото, въпреки че косата му беше вече посребрена, а тялото му бързо приближаваше към старостта.

Къди впери поглед в осветените цифри над вратата.

– Цели тълпи са се събрали днес при вас, госпожице Феридей.

Пия разправя, че са пристигнали два нови кораба.

– Прекрасно – отвърнах.

Къди отмахна някаква невидима прашинка от ръкава на тъмносиньото си униформено сако.

– Днес пак ли ще стоите до късно?

Асансьорът ни уж беше най-бързият в света, а това изкачване продължи цяла вечност.

– Най-късно до пет. Довечера е галавечерята.

Обичах работата си. Баба Улси беше положила основите на традицията жените в семейството да работят, като се грижела за войниците, ранени в битката при Гетисбърг. Само че доброволческа длъжност „Ръководител на Отдела за подпомагане на семействата“ всъщност не беше точно работа. Любовта към всичко френско течеше във вените ми. Нищо че баща ми беше наполовина ирландец, сърцето му принадлежеше на Франция. Освен това майка беше наследила едно жилище в Париж, където ходехме всяко лято през август и оставахме за цял месец, така че там се чувствах като у дома си.

Асансьорът спря. Дори през затворените врати се чуваше глъчка от множество превъзбудени гласове. Побиха ме тръпки.

¹ Едно от зданията в комплекса „Рокфелер Сентър“, построен през 30-те години на XX в. (Всички бележки в книгата са на преводача.)

– Трети етаж – обяви Къди. – Френското консулство. Внимайте с...

Щом се отвориха вратите, шумът съвсем заглуши любезностите. Фоайето пред чакалнята ни беше толкова пълно с хора, че човек трудно можеше да си проправи път. И *Normandie*, и *Ile de France* – двата най-големи френски презокеански кораба – бяха акостирали тази сутрин в пристанището на Ню Йорк, пълни със заможни пасажери, подплашени от нестабилната обстановка във Франция. Още с първите звуци на корабната сирена – сигнал, че могат вече да напуснат борда, – най-знатните пътници се завтичаха към консулството, за да изглаждат разни проблеми с визите и други заплетени въпроси.

Вмъкнах се в опушената чакалня покрай дамите в следобедни рокли по последна мода в Париж, които оживено клюкарстваха сред прекрасен облак от ухание на „Арпез“, все още с морски пръски по косите. Хората от тази прослойка са свикнали по петиите да ги следва иконом с кристален пепелник и чаша шампанско. Пиколата с алени ливреи от *Normandie* сновяха рамо до рамо с колегите си в черно от *Ile de France*. Запроправях си път с рамото напред през тълпата, за да стигна до бюрото на нашата секретарка в дъното на помещението, но шифоненият ми шал се закачи на закопчалката на перлената огърлица на едно очарователно създание. Докато се мъчех да го откача, интеркомът звънеше ли, звънеше, без никой да си направи труда да отговори.

Роже.

Проврях се още малко навътре и усетих потупване откъм гърба, обърнах се и какво да видя: слоеве плака по зъбите на ухилен курсант.

– Хайде всеки да си държи ръцете, където им е мястото – предупредих го на чист френски.

Момчето вдигна ръката си над морето от глави и поклати ключа от луксозна каюта на *Normandie*. Поне не беше от ухажориите, които обикновено привличах – тези над шейсет.

Стигнах до бюрото на секретарката, която стоеше, забила поглед в листа, и чаткаше на пишещата машина.

– *Bonjour*, Пия.

Братовчедът на Роже, осемнайсетгодишен младеж с бадемови очи, седеше върху бюрото на Пия, кръстосал крак върху крак. С

едната си ръка държеше във въздуха цигара, а с другата ровичкаше из кутията шоколадови бонбони – любимата закуска на Пия. Мое то отделение на рафта за текуща документация вече беше натъпкано с папки с казуси за разрешаване.

– *Vraiment?* Така ли? Какво му е доброто на този ден? – измърмори тя, без да вдигне глава.

Пия беше много повече от секретарка. Всички изпълнявахме какви ли не роли, но в нейните задължения влизаше и регистрирането на новите клиенти и откриването на досие за всеки, освен това трябваше да печата на машина немалкото писма на Роже, както и да разшифрова ежедневните морзови съобщения – живителните сокове на нашия отдел.

– Защо е толкова горещо тук? – попитах. – Пия, телефонът звъни.

Тя измъкна един бонбон от кутията.

– Да, постоянно.

Пия беше като магнит за ухажори, сякаш излъчваше сигнали на честота, която само мъжете улавяха. Имаше нещо диво в привлекателността ѝ, но подозирах, че успехите ѝ сред мъжете се дължаха отчасти на тесните блузи.

– Днес ще можеш ли да поемеш някои от моите случаи, Пия?

– Роже нареди да не мърдам от този стол. – Тя разчупи с изящния маникюр на палеца си шоколадовата основа на един бонбон и измъкна сиропираната ягодка. – Освен това иска да говори с теб незабавно, но според мен онази жена на дивана е прекарала нощта тук, в чакалнята. – Пия размаха пред лицето ми половинка от сто-доларова банкнота. – А дебелинката с кучетата каза, че ще ти даде другата половина, ако се заемеш първо с неговия проблем. – Тя кимна към двойката до вратата на кабинета ми: възрастни мъж и жена, добре охранени, всеки от тях хванал по чифт дакели със сиви муцуни.

Както длъжността на Пия, така и моята включваше разнообразни дейности. Наред с другите си ангажименти се грижех за френските граждани тук в Ню Йорк – повечето от тях семейства, изпаднали в нужда – и отговарях за „Френския фамилен фонд“, благотворителната инициатива, чрез която изпращах пакети с помощи на сираци във Франция. Тъкмо бях приключила с почти дваисетгодишните си напъни на бродуейска сцена и в сравнение с

тях длъжността ми тук беше безгрижно занимание. Или поне не ми се налагаше толкова често да стягам куфари.

Шефът ми, Роже Фортие, застана на вратата на кабинета си.

– Керълайн, трябваш ми, начаса. Боне е отменил ангажмента.

– Не говориш сериозно, Роже.

Тази новина ми се стовари като юмрук в корема. Още преди месеци бях осигурила френския външен министър да изнесе официалната реч на нашата галавечеря.

– Точно в момента никак не е лесно да си външен министър на Франция – подвикна той през рамо, докато отново се отдръпваше в стаята.

Влязох в своя кабинет и прелистих визитника на бюрото си. Дали онзи будистки монах, приятел на майка – Аджан Ча – е свободен довечера?

– Керълайн! – извика Роже.

Грабнах визитника си и забързах към неговия кабинет, поста-рах се да се промъкна покрай мъжа и жената с дакелите, които полагиха всички усилия да изглеждат трагично.

– Защо закъсня тази сутрин? – попита Роже. – Пия е тук отпреди два часа.

Като генерален консул, Роже Фортие ръководеше службата от стаята в ъгъла, която имаше стратегическа гледка към площад „Рокфелер“ и кафене „Променада“. Обикновено този вдлъбнат площад беше зает от известната ледена пързалка, но през лятото тя не работеше и мястото беше запълнено от масите на кафенето и келнерите в смокинги и престилки до глезените се стрелкаха между масите. Зад тях огромният златен Прометей на Пол Маншип, падащ на земята, държеше откраднатия огън високо над главата си. Зад него сградата Ар Си Ей¹ се издигаше, устремена към сапфиреното небе със седемдесетте си етажа. Доста общи черти имаха Роже и импозантната мъжка фигура на Мъдростта, изсечена

¹ Една от централните сгради на Рокфелер Сентър, четиринайсета по височина в Ню Йорк, построена през 1933 г. и оттогава многократно сменяла собствениците си. По времето, когато се развива действието в романа, е собственост на „Radio Corporation of America“.

над входа на Рокфелер Сентър. Сбърчените вежди. Брадата. Гневния поглед.

– Трябваше да спра по пътя да взема букетчето на Боне...

– Да, и за това си заслужава да караш половин Франция да те чака.

Роже отхапа от поничката си и по брадичката му се посипа лавина от пудра захар. Въпреки телосложението си, което само доброжелател би определил като солидно и набито, Роже никога не страдеше от липса на женско внимание.

Бюрото му беше отрупано с всякакви папки, осигурителни полици и досиета на изчезнали френски граждани. Според Наръчника на Консулството на Франция, част от неговите задължения беше „да помага на граждани на Франция в Ню Йорк в случай на кражба, сериозно заболяване или арест, както и при проблеми, свързани с актове за раждане, документи за осиновяване и загубени или откраднати лични документи; да планира визитите на официални лица от Франция, както и на колеги дипломати, а също и да оказва помощ при други политически проблеми и природни бедствия“. Тежкото положение в Европа ни осигуряваше доста работа във всички тези категории, особено ако причислим Хитлер към природните бедствия.

– Имам няколко казуса, с които трябва да се заема, Роже...

Той плъзна към мен картонена папка по полираната заседателна маса.

– Проблемът не е само, че няма кой да държи реч. Будувах до малките часове, за да поправя речта на Боне. Наложих се да намеря начин да избегна споменаването на факта, че Рузвелт е позволил на Франция да купи американски самолети.

– Франция би трябвало да може да купи каквито самолети си поиска.

– Ние тук събираме пари, Керълайн. Не е подходящо точно сега да дразним изолационистите. Особено богатите.

– Те, така или иначе, не подкрепят Франция.

– Не ни трябва повече негативни коментари в пресата. „Америка не е ли твърде близка с Франция?“; „Това няма ли да тласне Германия и Русия една към друга?“ Тези въпроси ги чувам постоянно. Репортерите не ме оставят дори да си довърша десерта. А и не можем да споменаваме семейство Рокфелер... не ми се иска

Младши пак да се обажда. Но предполагам, че това няма да ми се размине, след като Боне отказа да участва.

– Ами то си е истинско бедствие.

– Може да се наложи да отменим вечерята.

Роже прокара дългите си пръсти през косата си и те оставиха дълбоки бразди в гъстия брилянтин.

– И да връщаме четирийсет хиляди долара? А какво ще стане с Френския фамилен фонд? И бездруго отдавна карам на изпарения. А и вече сме платили за пет килограма салата „Уолдорф“...

– Те на това салата ли му викат? – Роже се разрови из визитните си картички, повечето бяха нечетливи и изпонадраскани. – *C'est pathétique...* Жалка работа! Накълцани ябълки и целина. Пък и с подгизнали орехи! Не какво да е, орехи...

Затършувах из визитника си да търся светски особи, които биха ни свършили работа. С майка познавахме Джулия Марлоу, известната актриса, но точно по това време тя беше на турне в Европа.

– Какво ще кажеш за Пиер Пету? Хората на майка ми са работили с него.

– Архитектът?

– На цялото Световно изложение. Онзи двуметров робот е негов.

– Скука – каза, докато пляскаше по дланта си със сребърния нож за писма.

Прехвърлих на „А“.

– А капитан Леюд?

– На *Normandie* ли? Ти сериозно ли питаш? Та на него му плащат да е безинтересен.

– Не можеш с лека ръка да отхвърляш всяко предложение, Роже. Пол Родьер как ти звучи? Според Бети всички говорят за него.

Роже сви устни, което винаги беше добър знак.

– Актьорът ли? Гледах представлението му. Добър е. Висок, привлекателен, ако харесваш такива. Това, разбира се, е от бързия метаболизъм.

– Поне можем да сме сигурни, че умее да заучава сценарии.

– Малко е непредвидим. А и е женен, така че да не ти минават през ума разни неща.